

καὶ οὐδὲν ποιητικώτερον τοῦ τρυφεροῦ ἐκείνου κοπι-
τοῦ τῆς χανομίσσης, θρηνοῦσης τὸν νέον καὶ ἀνδρείον
τῆς συζύγου.

Χανομίσσα Χάρις, ὠραία γυνή,
Ἐμπρὸς τοῦ νεκροῦ γονατίζουσα κλαίει.
Ἀκαίμητος πόνος τὰ σπλάγχνα της καίει,
Τὸν νοῦν της κλονεῖ.
Δειλαίε! φρενήρης κτυπᾷ τοὺς κροτάφους
Φρενήρης ὑφώνει τῆς χεῖρας αὐτῆς,
Καὶ βόστρυχοι κόμης ἀτάκτου, λυτῆς
Κυμαίνου καὶ χύνονται μέχρι ἐδάφους.
Ὡ δούστανος χήρᾳ! Πικρὰ στοναχὴ
Τῆς πνίγει τοὺς θρήνους. Τὸ στήθος της σπάζει
Κ', ἐτοίμη νὰ φύγῃ, τὴ στήθος της δάει
Ἀλγούσα ψυχῇ.
Σαλίμη! Ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου, ἐγείρου
Σὺ, ὅστις ταχὺς ὡς ἰέρχῃ περὶς,
Σαλίμη! κραυγάζει. Ἄκούεις βροντᾶς,
Ἀκούεις βοῶσαν τὴν γῆν τῆς Πείρου;
Γαγκωδίζει τὸν κόλπον πατοῦν με' ὄργην,
Ὀπλίσου! Σαλπίζει τῆς μάχης ὁ θαύμων,
Οἱ λόγοι σὲ κράζουν, ὁ ἵππος Σου βρέλαιεν
Λακτίζει τὴν γῆν.
Ἀλλ' ὦν συμφορὰ μου! ἡ σπῆθ' ἡ καμπύλη
Ἀδέσποτον τεῦχος, μνημεῖον φρικτὸν
Τοῦ πάθους σου, κρέμαται, κ' αἷμα πικρὸν
Τῶν δάκρυ πλινθῶν σου σκεπάζει τὰ χεῖλη.
Ὡ πῶς τὴν θανὴν σου ἐγὼ ν' ἀνεχθῶ;..
Πλατύτερον, φίλοι, ἀνοίξατε μνήμα,
Ἐκὶ κ' ἐγὼ σπεύδω με' πρόθυμον βῆμα,
Τὸ μνήμα πύθω.

Εἰς αὐτὴν δ' ἀντιτίθεται ἡ ἀνδρική θλίψις τῶν κυ-
πῶν καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ρανευθέντος πλησίον.

Κοιμάται, ἰδοὺ ὁ Ἀνδρέας κοιμάται,
Καὶ κύκλω πρὸς ταντα φίλοι πολλοί.
Κοιμάται, πλὴν μίᾳ, θαρρόεις, ἀπειλῇ
Εἰς τ' ἀλάλα χεῖλη τοῦ ἐπὶ πλανᾶται.
Ὁ πένθιμος κύκλος σιγᾷ τῶν νευτῶν.
Πλὴν εἰς, σκευοτάτος ὡς ἔχων τὰς φρένας,
Ἐγγὺς τοῦ νεκροῦ ἡρμεῖ, σταυρωμένος
Τὰς χεῖρας κρατῶν.
Τὰ χεῖλη τοῦ μόνον σφραδάζουν ἄλλοίαν,
Ψυχρὴν εἰς τὸ λείψανον ἄβυσσος κρύβει,
Καὶ δάκρυα πλέν δὲν χύνει θάλα...
Τὰ δάκρυα, φεῦ, τοῦ πληροῦν τὴν καρδίαν!

Ἡ δ' ὠραιότερα ἀντανάγκαις τοῦ ζωηροῦ αἰσθή-
ματος καὶ τῆς εὐγενεῖς φαντασίας τοῦ ποιητοῦ, εἰσὶν
αἱ τρεῖς στροφαὶ αἱ σφραγίζουσαι καὶ στέφουσιν ὅλον
τὸ ποίημα.

Τὴν γλώσσαν δ' ἐπαινοῦντες, δὲν ἀρνόμεθα μὲν
ὅτι ἐλαφρά τινα, γραμματικὰ ἀμαρτήματα, διαρρη-
θέντα ἅπαντα κατὰ τὰς ἐπι κρίσεις τῆς ἐπὶ τοῦ συν-
γωνισμοῦ ἐπιτροπῆς (1), ἐξέφυγον τῆς ποιητῆρος. Ἀλ-

(1) Οἷον θ ν ἡ ξ α ν τ α ἀντὶ θανόντα (ἐν ᾧ ὅμως ὑ-
πάρχει θ ν ἡ ξ ω. Οὐ θνήσκει ἐν πολέμῳ). — (ὁ) λ α ἰ λ α ψ
ἀντὶ ἡ λ α ἰ λ α ψ. — θ ο ὡ π ο ς ἀντὶ ἡ χ ο ς — κ λ α ν θ μ η-
ρ ε σ μ ὁ ν ἀντὶ κ λ ν θ μ ὁ ν. — Τίσιμα βρεχῶ, ἔλ. τὸ διὰ βρε-
χίος ἐρχόμενον.

λὰ τ' ἀμαρτήματα ταῦτα εἰσὶ τότῳ σπάνια, ὥστε δὲν
ἀρκοῦσιν ὅπως προκαλέσωσι τὴν μέλαιναν ψῆφον ἡμῶν,
ἀναλογιζομένων, ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ εἰσέτι ἀμφιβάλλοντος
καὶ ἀπαιχτοῦ τῆς ἡμετέρας γλώσσης, δὲν ὑπάρχει ΟΥ-
ΔΕΝ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοσμένων ποιημάτων, ἵσως
δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν καὶ συγγραμμάτων, ἀπῆλλα-
μένον τοιοῦτων καὶ βαρυτέρων· ἐξ ἐναντίας μάλιστα,
χάριτας ἀποδίδομεν τῷ ποιητῇ διότι προφανῶς ὑπέ-
τινα καὶ ἄλλον ἐπιμελεῖται τὸ καθαρεῖν, καὶ, ἐκτὸς
τῶν δύο ἢ τριῶν ἡμαρτημένων, διδάσκει πῶς ὠραῖοι
στίχοι γράσσονται δι' ὠραίας γλώσσης. Ἀλλ' ὅτι πρὸ
πάντων ἐπιζήλον εὐρίσκωμεν παρ' αὐτῷ, εἶναι ἡ τῆς
γλώσσης ὑφ' αὐτοῦ καὶ στροφή, ἡ περὶ τὴν φράσιν ἐγκράτεια,
ἡ φιλόκαλος χρῆσις, οὐδέποτε δὲ κατάχρησις, τῶν ἐπι-
θέτων, ἡ ἐκτονας καὶ ἀδίεστος σύνθεσις, ἡ ἀληθὴς καὶ
γραφικὴ μεταφορά, ὁ οὐχὶ κατ' ἐπιφάνειαν, ἀλλ' ἐσω-
τερικὸς οὕτως εἶπεν, κατὰ τὸν νοῦν τῆς γλώσσης
Ἑλληνισμός, ὅστις ἀποδεικνύει λελογισμένην τῶν αρ-
χαιῶν μελέτην καὶ ἐπιτυχὴν τάσιν πρὸς τὸν αὐτῶν ἀ-
ποιμῆσιν. Ἡ ποιητικὴ τοῦ Κ. Ἀχλακωστα ἐλέγχεται
ὅτι τρεῖς αὐτὸς ἔλαθε διδασκάλους, τὴν φῆτιν, τὸν
Αἰσχύλον, τὸν Δάντην, τρεῖς, ὧν ἕκαστος ἔχει ὅπως
ἀναδειχθῇ ποιητὴν μέγαν τὸν μαθητὴν του. Ἀν δὲ καὶ
τοῦ στεφάνου οὗ ἐπτερέθη ἀνεπαρκὲς ἀντιστήκωμα τὸ
ὄντως τοῦ ἡμετέρου ἐπαίνου, δὲν διστάζομεν ὅμως νὰ
τῷ ἀπονείμαμεν αὐτὸ μετὰ πεπαιθήσεως κληρο-
στάτης.

P.

Ἀἰτιγία.

Τὴν ἀμφιβολὴν μου, φίλε, κεφαλὴν ἐν σκωότητι,
Δούλες Ἑλλήν θά γινῶ.
Κ' ἂν τὴν κεφαλὴν μου πάλιν εἰς τοὺς πόδας μου σι-
μώσῃς.
Ἐπὶ θρόνου θά ρανῶ.
Ἡ γαστήρ ἐξ ἧς ἐξῆλθον τὸ πῦρ ἦτο, καὶ ἐπάνω
Φωσφορίζοντος πύρος
Μ' ἀποθέτουσιν αἱ χεῖρες τῶν ἀνθρώπων ν' ἀποθάνω,
Κὶ ἀφανίζομαι σκληρῶς.

Σ. Κ. Κ.

ΛΕΞΗΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΩΡΑΣ.

ΤΩ Κ. Π. Α. ΒΙΣ Α Ἐρωτᾶται τί δηλοῖ τὸ λ ἑ ε ι,
λ ἑ ε ι τοῦ ζ'. ἀριθμοῦ τῆς ἀνθοδίσμης. Δὲν περιεμένοντες
τοιούτην ἐρώτησιν, οὐδ' ἐνομιζόμεν τοιαύτην ἐξηγήσιν ἀνα-
γκασίαν. Ἡ Ἀνθοδίσμη ἦτον, ὡς γνωστὸν, μικρὰ ἀπέπαιρα
εἰσαγωγῆς ἐλαφρῶν τιμῶν καὶ γαρνιρῶν Γερμανικῶν ἤλων
εἰς τὴν ἡμετέραν μουσικὴν. Εἰς δὲ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ τοῦ ζ'-
ἀριθμοῦ τῆς Ἀνθοδίσμης, ληθεῖς ἐκ τοῦ γνωστοῦ μελο-
γράματος· ὁ καὶ τοιοῦτος τῆς Βιέννης ἢ ἐν Βερο-
λίῳ. Τὸ Γερμανικὸν ὄργανον περιέχει Γερμανιστὴν τὴν λέξιν
λ ἑ ε ι, ὅσας τὸ Ἑλληνικὸν τὴν περιέχει Ἑλληνιστὴν, καὶ
τοῦτο πρὸς κομωδίσιν τῶν ἐν τῷ λόγῳ καταχρησμένων τῇ
λέξει ταύτῃ. Ἀλλ' ἡ κατάχρησις αὐτῆς εἶναι ἀσυγκρίτως
μειζων παρ' ἡμῖν ἢ παρὰ Γερμανοῖς, καὶ ἐπαρκοῦσά τις,
γυναικες μάλιστα, καὶ πρὸ πάντων γραῖδες, εἰς πᾶσαν δευ-
τέρω λέξιν ἢ ὀλίγου δεῖν, παρενέφοντο καὶ ἐν λ ἑ ε ι Γερ-
μοὶ διεικωμώθησαν ὁ ἀριθ. ζ'. τῆς Ἀνθοδίσμης· καὶ ἐν πρῶτῳ
ἐκινώθησαν καὶ ἄλλοι, τοῦτο ἦτον ἐκ περιστοῦ.